

29. évközi vasárnap

Bevezetés

A mai evangéliumi szakaszban az apostolok igen szokatlan kéréssel fordulnak az Úr Jézushoz. Azzal, hogy igen megtisztelő helyre ültesse őket Isten országában. Az Úr egy fordulattal megkerüli a választ, és a szenvedés kelyhére irányítja figyelmüket. Megkérdezi, hajlandók-e abból inni? Mintha a kettő összekapcsolható lenne egymással. S a kehelyből való ivás feltétele lenne az Isten országában való „helyosztásnak.” (Elnézést az antropomorfizmusért.) Kérdés: A mi életünkben milyen szerepet tölt be a szenvedés kelyhe?

Kirié litánia

Urunk! Bocsásd meg, hogy ha a szenvedés kelyhe közeleg felénk, még akkor sem tudunk hittel fordulni Feléd. Uram irgalmazz.

Urunk! Bocsásd meg, hogy szenvedéseinkben csak azt tudjuk kérni mindig, hogy múljék el tőlünk ez a pohár! Krisztus kegyelmezz!

Urunk! Bocsásd meg, hogy mi, akik a szenvedés kelyhéből inni kényszerülünk, nem tudjuk kimondani, hogy ne az én akaratom, hanem a tiéd legyen. Uram irgalmazz.

Evangélium után

"Készen vagytok rá, hogy igyatok a kehelyből, amelyből majd én iszom?"

Nem is gondolnánk, hogy az Úr Jézus e kérdése nemcsak az apos-

toloknak szólt, hanem szól mindenkor Krisztus követőjének is. S az élet minden mozzanatában érvényes. Átfonja az egyének életét és átíveli a történelmet. Bujkálunk előle, vagy csak bujkálnánk előle, de lépten-nyomon találkozunk vele: "Készen vagytok-e rá, hogy igyatok a szenvedéskelyhéből?"

Maga az Úr Jézus is azt mondotta a Getszemáni kertben, hogy ha lehetséges vegye el tőle a menyei Atya ezt a kelyhet. De nem vette el.

S azóta ez a kehely kézről-kézre jár. Erre is vonatkoznak Krisztus szavai: Igyatok ebből mindnyájan. Tudjuk tapasztalatból, főleg azok, akik átéltük már a háború és a diktatúrák borzalmait, vagy súlyos betegségeket, emberi megpróbáltatásokat, hogy mi mindent kell egy embernek élete folyamán elviselnie, hogy mennyit kell szenvednie!

Amikor az emberek lelke még teli volt a második világháború töménytelen sok borzalmas szenvedéseinek emlékeivel és élményével, mondta el a második világháború borzalmait átélt egyetemi oktatónk, egyetemista koromban, ateista egyetemen, röviden élete történetét. Annak több mint megdöbbentő eseményeit.

Elmondta, hogy mennyi szenvedésen ment keresztül, kezdve a kárpátaljai eseményektől, majd az erdélyi eseményeken, s a kiugrási kísérleten, a Nyugat felé húzódó harcéri szolgálatból való megszökéséig, egészen a hadifogságból való szökéséig. S az utána következő megpró-

báltatásokig. Hogy hányszor volt halál-közelben, a halál torkában.

Egy mondatát nem tudom elfelejteni. Sokat gondolkodom rajta. Azt mondotta: Ha az Úr Isten születése előtt, életét, mint egy filmet lepergette volna előtte, és megkérdezte volna tőle, ez vár rád, vállalod-e? Bizony nem merte volna azt mondani, hogy igen, nem tudta volna elfogadni a neki szánt szenvedések kelyhét, hiszen túlon túl sok volt abban az emberi gonoszság okozta szenvedés.

Azt hiszem mi is hasonlókat mondtunk volna, vagy mondanánk, ha az Úr Isten előre lepergette volna előttünk is életünk alakulását, vagy lepergetné még előttünk lévő ismeretlen jövőnk alakulását is. Nem biztos, hogy igent tudtunk volna, ill. tudnánk mondani előre a szenvedések kelyhének elfogadására.

A múltat lehet így is szemlélni. Csak a megpróbáltatásokat, a szenvedéseket, a keresztek, látni azokban. S nem észrevenni a jó és örömteli dolgokat. És elfeledni azt, hogy a szenvedések elviseléséhez az Úr mindig adott, és ad erőt.

Tapasztalatból tudjuk, hogy végeredményben az Úr még a „rossz” dolgokat is mindig az Ő szeretők javára, a javunkra fordította. Hisszük, hogy a jövőben is javunkra fordítja. Olykor bizony ennek belátásához egy kis távlat, idő is szükséges. Saját életemről mély hittel és hálával vallom mindezt.

Ezek ellenére, mégis, mi is gyakran fohászkodunk Jézushoz hasonlóan: Atyám, ha lehetséges múlt-

jék el tőlem ez a kehely. És ezt kérni nem bűn, hanem a legtermészetesebb dolog. És mi is bizonyára csak nehezen tudnánk kimondani Jézusnak eme szavait is: de ne az én akaratom szerint legyen, hanem ahogyan Te akarod.

Pedig ki kell mondanunk e szavakat is, ha elérkezik a szenvedés órája úgy, ahogyan kimondta azt, a Zsinatot összehívó, jószágáról és humoráról közismert nagy pápája, Boldog XXIII. János pápa. Aki tudatában volt rákos, gyógyíthatatlan betegségének, és még sem vesztette el humorát. Halála előtt évekké már ezt mondotta: "Poggyászom mindig útra készen áll."

Mi, akik már sok szenvedést és keserűséget megértünk, egyénként és nemzetként, elviseltük azokat, nem roppantunk össze. Sőt erősebben, kigyógyultan, meggyógyultan kerültünk ki azokból.

Nem tudjuk, hogy ránk: egyénekre, és nemzeti közösségünkre milyen szenvedések, megpróbáltatások várnak. Csak egy biztos! Krisztusnak szenvedésekkel teli kelyhe mindannyiunké. És mindannyiunknak innunk kell e szenvedéssel teli kehelyből, mert azok, akik ittak, illetve isznak e hazában e kehelyből, azoknak adja majd a mennyei Atya az óhajtott jobb helyeket, jobb állapotot, és azt, hogy kik ülnek Krisztus oldalán majd a mennyek országában!

Ámen

F. F.